

Camellia

มือ
ลาชลับ
นลาชนหน้า
อช่างทำ
ข้ามเวลา
มากเป็น
ชางา
แพทช์
จับแน่น

盛世嫡女医品特工妃

7

风光霁月 เฟิงกวงจีเยว่ เขียน
โมจิถั่วแดง แปล
RUNYA วาด

บทที่ 279 ตั้งใจตกหลุมพราง

“ก็ใช่ล่ะสิ หากข้าไม่ยอมทำความรู้จักพวกท่าน ก็คงไม่เชิญให้มาที่นี่หรอก” ฉู่จวินหลันยิ้มบาง พลางก้าวเข้าไปใกล้ นางหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาจากแขนเสื้อ ปลายนิ้วขาวเนียน ราวหยกคีบผ้าไว้ ท่วงทำนองงดงามราวกับกำลังเด็ดดอกไม้

อันธพาลหลายคนมองตาค้าง สายตาไล่ตามการเคลื่อนไหวมือของฉู่จวินหลัน ก่อนจะเลื่อนไปหยุดที่เรือนร่างอรชรของนาง

ชายตาเล็กกลืนน้ำลาย พยายามฝืนทำท่าสงบนิ่ง “ข้าไม่คั่นหน้าเจ้าเลย เจ้าเป็นคนต่างถิ่นหรือ”

“สายตาท่านแหลมคมยิ่งนัก” ฉู่จวินหลันยิ้มพลางขยับเข้าไปใกล้อีกก้าว

เพียงคำเรียก ‘ท่าน’ ที่อ่อนหวานนั้น ก็ทำให้เลือดในกายอันธพาลหลายคนเดือดพล่าน หัวใจเต้นรัวราวกลองศึก ครั้นเห็นนางเข้ามาใกล้ถึงเพียงนี้ แต่ละคนยิ่งตื่นเต้นจนแทบควบคุมตัวเองไม่อยู่

ฉูจวินหลันสะบัดผ้าเช็ดหน้า กลิ่นหอมอ่อนๆ ก็ลอยปะทะหน้า ยามผ้าผืนนั้นบิดผ่านหน้าพวกเขาไปช้าๆ หลายคนก็ยัดคอสุดดม

“หอมจริงๆ!”

“กลิ่นสาวงามช่างหอมเหลือเกิน ให้ข้าดมอีกหน่อยเถิด!”

มีทั้งเสียงหยอกล้อ บางคนถึงกับยื่นมือเข้ามาหมายจะล้วงเกิน

ฟู่จื่อเหิงที่ยืนอยู่ไม่ไกลเห็นแล้วก็รู้สึกแปลกใจ เขารู้ว่าฉูจวินหลันมีฝีมือ ย่อมไม่ตกอยู่ในอันตราย เพียงแต่ไม่เข้าใจว่านางตั้งใจจะทำอะไรกันแน่

ครั้นเห็นฉูจวินหลันหมุนตัวหลบหลีกพวกนั้นได้อย่างคล่องแคล่ว ฟู่จื่อเหิงจึงก้าวเข้าไปหมายจะเอ่ยปาก แต่ในขณะนั้นเอง สีหน้าของอันธพาลหลายคนกลับชะงักงันไปพร้อมกัน

“เอ๊ะ ทำไมข้าถึงคันยุบยิบจิงนะ” ชายตาเล็กเริ่มเกาแขน เกาไปเกามา ก็รู้สึกคันที่หน้าอก ครั้นเกาหน้าอกเสร็จกลับรู้สึกคันที่ต้นขา สุดท้ายก็ลามไปทั่วร่าง

คนอื่น ๆ ก็เป็นเช่นเดียวกัน ต่างพากันเกาะไม่หยุด พร้อมกับร้องบ่น “ประหลาดจริง ๆ หรือว่ากินอะไรผิดสำแดง เหตุใดถึงคันเช่นนี้”

ณัฐจินหลันมองพวกเขาด้วยรอยยิ้ม “ยานี้มีชื่อว่า ‘พันใย-ส่าราญ’ สมชื่อของมัน ผู้ที่ได้รับพิษจะคันไปทั่วทั้งร่างและเกาะไม่หยุด แต่ต่อให้เกาะจนหนังถลอกก็ยังไม่หายคัน มีแต่จะยิ่งคันลึกถึงกระดูก นี่เป็นยาที่ข้าปรุงขึ้นมาเล่น ๆ ยามว่าง จึงตั้งชื่อเช่นนี้ พวกท่านคิดว่าชื่อนี้เหมาะหรือไม่”

“เจ้า! เจ้าโกหก! ข้าไม่เชื่อ!” อันธพาลหลายคนหน้าถอดสีมองณัฐจินหลันอย่างไม่อยากเชื่อสายตา

ชายตาเล็กถลึงตา ช่มกลิ่นความรู้สึกรอยเกาะไว้แล้วพุ่งเข้ามาด่าทอเสียงกร้าว “นางสารเลว! นางหน้าไม่อาย คิดว่าจะขู่ข้าได้ง่าย ๆ หรือ!”

ณัฐจินหลันยิ้มบาง ตีตัก่อนกรวดเม็ดหนึ่งออกไป กรวดก้อนนั้นกระแทกน่องของชายตาเล็กพอดี

“โอ๊ย!” เสียงร้องโหยหวนดังลั่น ชายตาเล็กปวดขาอย่างรุนแรง ยืนไม่อยู่ล้มคว่ำลงกับพื้น ความคันทั่วร่างยิ่งทวีคูณ

จนเขาไม่อาจสนใจความเจ็บปวดที่ขาได้อีก เอาแต่เกาหัวร้าง
อย่างบ้าคลั่ง

อันธพาลอีกหกคนเริ่มรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ

หญิงสาวตรงหน้าดูจะไม่ใช่แค่ข่มขู่ส่งเดช พวกเขาน่าจะ
โดนยาที่นางเรียกว่า ‘พิษใบสำราญ’ เข้าจริง ๆ

แต่ละคนเริ่มยืนไม่ไหว ทรวดตัวนั่งยอง ๆ อยู่กับพื้น
เกาทั้งตัวไม่เว้นแม้แต่ใบหน้า เมื่อเงยหน้ามองจู่จวินหลัน
สายตาล้วนเปลี่ยนไป

จู่จวินหลันยิ้มสดใส ดวงตาคู่งามโค้งราวจันทร์เสี้ยว
“เป็นอย่างไรเล่า เมื่อครู่พวกเจ้าล้มหลังพุดอะไรไว้บ้างนะ
คุณชายผู้นี้ เจ้าจะให้ข้าเรียกเจ้าว่าอะไรนะ”

ชายตาเล็กเหงื่อท่วมศีรษะ หอบหายใจถี่ ความคันทำให้
เขาไม่มีแรงแม้แต่จะตะโกน จึงทำได้เพียงเสียงคร่ำครวญขอร้อง
“ข้า...ข้าผิดไปแล้ว! ข้าผิดแล้ว!”

“ผิดหรือ ผิดอย่างไร ข้าถามเจ้า เมื่อครูเจ้าให้ข้าเรียกเจ้าว่าอะไร” ฉู่จวินหลันยิ้มพลางก้าวเข้าไปเหยียบบอกชายตาเล็ก แล้วออกแรงกดลงอย่างแรง

ชายตาเล็กแทบสิ้นลมจากแรงเหยียบ ลมหายใจติดขัด พุดจาแทบไม่เป็นคำ

“ข้า...ข้าผิดเอง เป็นข้าที่ปากสกปรก ดื่มสุราไม่ก็จอก ก็พุดจาเหลวไหล ไม่ใช่เจ้าที่เรียกพ่อ! ข้าเองที่เรียก ไม่ๆๆๆ ต้องเรียกแม่! ไม่ใช่สิ ยา! ผู้อาวุโสต่างหาก! เมตตาด้วย ได้โปรดไว้ชีวิตพวกเราด้วยเถิด!”

อันธพาลที่เหลือเห็นหัวโจกยอมอ่อนข้อ ต่างพากันร้องขอชีวิตตาม เรียกฉู่จวินหลันว่า ‘ผู้อาวุโส’ กันระงม

“ถุย!” ฉู่จวินหลันถ่มน้ำลายอย่างรังเกียจ “คนหน้าหนา เช่นพวกเจ้า ยังกล้าเรียกข้าว่าผู้อาวุโส? ไม่ละอายใจบ้างหรือ!”

“บรรพชน! บรรพชน! ข้าทนไม่ไหวแล้ว ขอท่านเมตตาด้วยไว้ชีวิตด้วยเถิด!”

ความคั่นในร่างพวกเขารุนแรงขึ้นทุกขณะ จนถึงขีดสุด
ที่มนุษย์จะทนได้

ฉูจวินหลันกลับหัวเราะเย็น “หากข้าปล่อยพวกเจ้าไป
พอหายดีก็กลับไปลวนลามลูกสาวบ้านอื่นอีก ไม่สู้ข้ากำจัดภัย
ให้ชาวบ้านเสียเลย หากพวกเจ้าคั่นตายอยู่ตรงนี้ สุดท้ายก็ไม่มี
ใครรู้หรือกว่าตายอย่างไร หากโชคดีก็อาจมีคนในครอบครัว
มาพบศพ หากโชคร้าย พวกเจ้าก็จะเน่าและอยู่ตรงนี้ กลายเป็น
อาหารของสัตว์ป่าเท่านั้นเอง”

“ไม่กล้าแล้ว! ต่อกไปนี่ไม่กล้าอีกแล้ว! บรรพชนโปรด
ไว้ชีวิตด้วย!”

“บรรพชนโปรดเมตตา! บรรพชนโปรดเมตตา!”

ฟู่จื่อเหิงยกมือแตะสันจมูก มองฉูจวินหลันจัดการคน
พวกนี้จนอยู่ในสภาพน่าเวทนาเช่นนี้ ก็อดขำไม่ได้ เขาส่ายหน้า
เบาๆ

ฉูจวินหลันเห็นว่าพวกเขารับโทษกันจนสาสมแล้ว จึง
เอ่ยว่า “พวกเจ้าจงสาบานต่อหน้าข้า ต่อกไปนี้จะไม่ลวนลามสตรี
อีก ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้าน ไม่ทำเรื่องชั่วร้ายใดๆ

อีก จากนั้นจะไปเดินบนทางที่ถูกตัด หากทำได้ ข้าจะปล่อยพวก
เจ้า”

“ขอรับ ๗! ข้าหวังขุย หากภายหน้าข้ายังลวนลามสตรี
หรือทำเรื่องเลวทรามอีก ขอให้ข้าถูกหมาป่าฉีกกินจนไม่เหลือ
แม้แต่ซาก!”

เมื่อหวังขุยนำ คนอื่นๆ ก็พากันตั้งสัตย์สาบานตาม

จู่จวินหลันรู้ดีว่าผู้คนในยุคนี้ล้วนถือเรื่องคำสาบาน
เป็นอย่างยิ่ง เมื่อเอ่ยคำสัตย์หนักหนาเช่นนี้แล้ว ย่อมไม่กล้าผิด
คำสาบานโดยง่าย

นางหยิบยาถอนพิษออกมามอบให้คนละเม็ด

อันธพาลเหล่านั้นกินยาเข้าไป ไม่นานความคันทรมาน
ก็จางหาย เหลือเพียงเส้นผมยุ่งเหยิง เศษหญ้าและดินโคลน
ที่ติดตามร่างกายจากการดิ้นทุรนทุราย รวมถึงผิวหนังที่บวม
แดงจากการเกาอย่างรุนแรง เป็นหลักฐานว่าพวกเขาเพิ่งผ่าน
ประสบการณ์เฉียดตายมา

หวังขุยรู้ตัวว่าครั้งนี้ตนได้พบคนที่ไม่อาจล่วงเกินได้ด้วยเกรงว่าฉู้จวินหลันจะเปลี่ยนใจกลับมาลงโทษอีก จึงรีบคุกเข่าคารวะ “ขอบพระคุณบรรพชนที่เมตตาไม่สังหาร!”

คนอื่น ๆ ก็พากันคารวะตาม “ขอบพระคุณบรรพชน! ขอบพระคุณบรรพชน!”

ฉู้จวินหลันกล่าวเสียงเรียบ “พอเถิด พวกเจ้าจงประพฤติตนให้ดี ข้าจะคอยจับตาดู หากมีครั้งต่อไป ข้าจะไม่ให้ยาถอนอีก”

“ขอรับ ๆ! พวกเราจะเชื่อฟังแน่นอน!”

เมื่อโดนคนอายุสี่สิบกว่าเรียกว่า ‘บรรพชน’ ฉู้จวินหลันก็รู้สึกแปลก ๆ อยู่บ้าง แต่เมื่อได้ระบายโทสะจนพอใจแล้ว นางก็หันหลังเรียกฟู่จื่อเหิงเดินจากไป

หวังขุยและพรรคพวกมองส่งร่างของทั้งสองจนลับตา ก่อนจะพากันถอนหายใจโส่งอก

“ไม่รู้ว่าคุณพวกนั้นจะก่อเรื่องเกินขอบเขตได้เพียงใด เจ้าควรระวังตัวให้มาก” ฟู่จื่อเหิงเอ่ย “ข้าจะกลับเมืองหลวง เจ้าจะอยู่ต่อหรือจะกลับไปพร้อมข้า”

ฉู่จวินหลันหรือตาลงเล็กน้อย นางรู้ทันความคิดของฟู่จื่อเหิง จึงเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง “คุณชายฟู่ แท้จริงแล้วท่านไม่จำเป็นต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เลย แม้ข้าจะใช้วิธีที่ไม่ค่อยดีบีบบังคับ ท่าน แต่ท่านก็ไม่จำเป็นต้อง ‘ตั้งใจตกหลุมพราง’ ข้าไม่แนะนำให้ท่านทำ เมื่อกลับถึงเมืองหลวงท่านควรใช้ชีวิตเช่นเดิม ทำในสิ่งที่ควรทำ ไม่จำเป็นต้องมาแปดเปื้อนกับเรื่องวุ่นวายเหล่านี้”

บทที่ 280 นางมาร?

ฟูจื่อเหิงสายหน้า เก็บงำท่าที่เจ้าสำราญไม่เอาจริงเอาจริง ในยามปกติ แววดาฉายแววเคร่งขรึมเป็นพิเศษ “สุภาพชน ย่อมรู้ว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ เรื่องเช่นนี้ หากข้าไม่รู้ ก็แล้วไป แต่ในเมื่อข้ารู้แล้ว ย่อมไม่มีเหตุผลใดให้แสรังทำเป็น หูหนวกตาบอด แม้ตัวยังจะร่ำรวยมั่งคั่ง ประชาชนดูเหมือนอยู่ดี กินดี ทว่าทั้งหมดนั้นเป็นเพียงภาพภายนอก แท้จริงแล้วยังมี ชาวบ้านอีกมากที่อดอยาก ยังมีคนยากจนอีกนับไม่ถ้วนที่ ล้มป่วยแต่ไม่มีเงินรักษา เรื่องเหล่านี้ ฝ่าบาทไม่มีทางรู้ทั้งหมด”

ฟูจื่อเหิงหยุดฝีเท้า ถอนหายใจเบาๆ “ห้องเตี้ยของพวกเรา แม้จะเป็นผู้ทรงปรีชาหาใครเปรียบ แต่พระองค์ประทับอยู่สูง เหนือผู้คน ขุนนางจ้อฉลจำนวนมากปิดบังความจริง บดบัง พระเนตร พระองค์จึงได้เห็นเพียงสิ่งที่พวกนั้นอยากให้เห็น เจ้าดูเมืองหลวงรุ่งเรืองก็จริง แต่ในเมืองหลวงก็ยังมีขอทาน มีคนโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง มีผู้เคราะห์ร้ายจากเหตุใหญ่จนไม่อาจ มีชีวิตต่อไปได้ และยังมีคดีอุกฉกรรจ์อีกนับไม่ถ้วน โดยรวมแล้ว

ฝ่าบาทต้องการปกครองตัวยงให้มั่งคั่งเข้มแข็ง เช่นนี้ยิ่งต้องมีคนคอยนำสิ่งที่พระองค์มองไม่เห็นไปวางต่อหน้าพระองค์”

ฉู่จวินหลันรับฟังคำพูดของฟู่จื่อเหิงอย่างเงียบงัน ใจอดสั้นสะเทือนไม่ได้

ไม่แปลกใจเลยที่ฝ่าบาทจะทรงถือว่าฟู่จื่อเหิงเป็นทั้งปากเสียงและคมดาบของราชสำนัก มีเพียงคนเช่นเขาเท่านั้นที่คู่ควรกับความไว้วางใจของฝ่าบาท

“ก็ไ้” ฉู่จวินหลันยิ้มบาง “ข้าจะไม่ขวางท่าน แต่ข้าแค่ไม่ค่อยเห็นด้วยเท่านั้น สิ่งที่ท่านจะสั่นคลอนไม่ใช่แค่ผลประโยชน์ของอัครเสนาบดีเก้อ แต่ยังรวมถึงผลประโยชน์ของพรรคพวกเขาด้วย แม้ฝ่าบาทจะทรงทราบดีว่าอะไรถูกอะไรผิด อะไรเบาอะไรหนัก แต่หลายเรื่องก็ไม่อาจจัดการได้ตามพระทัยในทันที จำเป็นต้องพิจารณาอย่างรอบด้าน แล้วเลือกหนทางที่สมดุที่สุด กลับเมืองหลวงคราวนี้ ท่านควรระมัดระวังตัวให้มากค่อยๆ หยั่งเชิงจึงจะปลอดภัย อย่าได้เอาตัวเองไปเสี่ยงอันตราย หากต้องแลกด้วยชีวิต ย่อมไม่คุ้มค่า”

ถ้อยคำจากใจจริงของฉู่จวินหลันทำให้ฟูจื่อเหิงทั้งซาบซึ้ง
และสะท้อนใจ

“เจ้าเป็นคนที่มองเรื่องราวได้ทะลุปรุโปร่งยิ่งนัก หาได้ยาก
ที่สตรีจะมองเรื่องในราชสำนักได้ลึกซึ้งถึงเพียงนี้”

ฉู่จวินหลันเพียงยิ้มไม่กล่าวรับหรือปฏิเสธ

ฟูจื่อเหิงเอ่ยต่อ “อีกไม่นานข้าจะออกเดินทาง เจ้าอยู่ที่นี้
ต่อก็จงระวังตัวให้มาก”

“รู้แล้ว ข้ามีสติอยู่เสมอ”

“ข้ารู้ว่าเจ้ามีสติ ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทำร้ายเจ้า เพียงแต่...”
ฟูจื่อเหิงเจียบก่อนจะหัวเราะเบาๆ “ช่างเถิด หากข้ากลับเมืองหลวง
แล้วได้ดื่มสุราที่เจ้าหมักสักครั้ง เรื่องที่เจ้า ‘ลักพาตัว’ ข้าครั้งนี้
ก็ถือว่าหายกัน”

นั่นเป็นคำอวยพรที่งดงามยิ่ง

ฉู่จวินหลันยิ้มรับอย่างยินดี “เช่นนั้นก็ขอเผื่อรอวันที่เรา
จะได้พบกันอีกในเมืองหลวง”

“ขอตัวก่อน เจ้าดูแลตัวเองให้ดี”

“แล้วพบกันใหม่”

พวกเขาต่างคารวะกล่าวลากันตามมารยาท ฟู่จื่อเหิง เหลือบมองจู่จวินหลันอีกสองสามครั้ง ก่อนจะหมุนกายกลับไป ยังโรงเตี๊ยมโดยไม่ลังเล จ่ายค่าเช่าห้องล่วงหน้าไว้สิบวัน จากนั้น ก็พาสารตีผู้ติดตามออกเดินทางกลับเมืองหลวงทันที

ตลอดเส้นทางฝ่าลมฝนเร่รุดไม่หยุด จนกระทั่งวันที่สี่ เดือนหก ฟู่จื่อเหิงจึงกลับมาถึงจวนพักเฟิงหย่านอกเมืองหลวง

เมื่อผู้คนในจวนพักเห็นว่าฟู่จื่อเหิงกลับมาแล้ว ต่างก็ ส่งเสียงยินดี

“คุณชายฟู่ ท่านปลอดภัยดีใช่หรือไม่”

“ดีจริงๆ! นางมารคนนั้นไม่ได้ทำอันตรายท่านใช่หรือไม่”

“นางมารคนนั้นช่างโหดเหี้ยมสิ้นดี คุณชายฟู่เป็นคนดี
แท้ๆ ยังต้องมารับเคราะห์เช่นนี้!”

ฟุจื่อเหิงฟังแล้วสีหน้าฉงน “นางมารอะไรหรือ ข้าเพียง
ออกเดินทางไปที่ท่องเที่ยวเกี่ยวกับสหายเท่านั้นเอง”

ทุกคนได้ยินก็ยิ่งประหลาดใจ “ไม่ใช่ว่าสตรีสกุลฉุนางนั้น
จับตัวท่าน บังคับให้ท่านพาดนออกนอกเมือง แล้วกักขังท่านไว้
บนภูเขาหรือหรือ”

ฟุจื่อเหิงจึงเข้าใจในทันที เรื่องที่ฉุนางหนีพามาออก
จากเมืองหลวงได้แพร่สะพัดไปแล้ว

“กักขังข้าทำไมกัน ข้าเพียงออกไปเที่ยวเล่นแล้วเพิ่ง
กลับมาเท่านั้น”

คำพูดของฟุจื่อเหิงทำให้ผู้คนมองหน้ากันไปมา

ฟุจื่อเหิงไม่ได้อธิบายอะไร คืบนั้นเขากลับเข้าห้อง
ครุ่นคิดอยู่นานก่อนจะทางกระดาศ ผนหมึก แล้วหยิบฟูกันมา
เขียนแถลงการณ์ถ้อยคำเจียบคมราวคมมีดขึ้นในคราวเดียว!

ไม่ได้ใช้ถ้อยคำสละสลวยฟุ่มเฟือย หรือวาทศิลป์ประดับ-
ประดา หากกลับถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เห็นได้ยินจากการเดินทาง
ไปยังเมืองหวยจิงทั้งหมดลงบนแผ่นกระดาศอย่างตรงไปตรงมา

เขาคัดลอกแถลงการณ์นั้นออกมาหลายฉบับ ก่อนฟ้าสว่างก็ให้นำไปติดประกาศไว้ตามจุดต่างๆ ภายในเมือง

ผู้ที่ได้อ่านต่างราวกับได้เห็นท่อนาข้าวเขียวขจีสุดสายตา รอบเมืองหวยจิง และยิ่งตกตะลึงกับตัวเลขบนกระดาษ ที่ระบุว่าผลผลิตทางทหารถูกบันทึกไว้เพียงสามส่วน อีกเจ็ดส่วนถูกขุนนางฉ้อฉลยกออกไปอย่างน่าตกใจ

“จริงหรือ ท่อนาทหารมากมายเพียงนั้น ต้องให้ผลผลิตข้าวได้มหาศาลเพียงใด!”

“ขุนนางคนใดกล้าถึงเพียงนี้ กล้ายกยกท่อนาทหารถึงเจ็ดส่วน!”

“นี่เป็นลายมือคุณชายฟู ไม่ผิดแน่”

“แต่ว่าคุณชายฟูไม่ใช่ขุนนางมารลักพาตัวไปหรือ เหตุใดจึงมีแถลงการณ์เช่นนี้ออกมาได้”

“เกรงว่าเรื่องนี้จะมีเงื่อนงำ”

ชาวบ้านพากันวิพากษ์วิจารณ์ไม่หยุด เรื่องราวแพร่กระจายรวดเร็วราวกับติดปีก ไม่ถึงครึ่งชั่วยามก็ลามไปทั่วทั้งตรอกซอกซอย

ฟูจื่อเหิงที่อยู่จวนพักเพิ่งหย่าส่งให้คนตัมน้ำ หลังเขาชำระกาย เปลี่ยนเสื้อผ้า และจัดแต่งเรือนผมใหม่เรียบร้อยก็มานั่งจิบชาที่โถงหน้า

คนในเรือนอดเป็นห่วงไม่ได้ จึงเอ่ยเตือน “คุณชายฟูอย่างน้อยท่านควรพักผ่อนสักหน่อย ท่านไม่ได้นอนมาตลอดทั้งคืนแล้ว”

“ไม่เป็นไร” ฟูจื่อเหิงยิ้มตอบ “ข้ายังมีธุระสำคัญต้องจัดการ”

ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าธุระสำคัญของเขาคืออันใด

ทว่าไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ก็มีผู้คนวิ่งหน้าตื่นตระหนกเข้ามาในเรือนที่ฟูจื่อเหิงพำนักอยู่

“คุณชาย...คุณชาย! แย่แล้วขอรับ!”

ฟูจื่อเหิงวางถ้วยชาลงช้าๆ เขาเงยหน้ามององครักษ์ที่สวมชุดปักลายปลาบิน มือถือดาบฉิวซุนบุกเข้ามาภายในลานเรือน

ฟูจื่อเหิงลุกขึ้นยืนด้วยท่าที่สงบนิ่ง รวบแขนเสื้อก่อนเอ่ยถาม “เป็นพระบัญชาจากฝ่าบาทหรือไม่”

“ขอรับ ขอเชิญคุณชายฟูไปกับพวกเราสักครู่”

ด้วยฟูจื่อเหิงคาดการณ์ไว้แล้ว สีหน้าจึงไม่แปรเปลี่ยน และตามองครักษ์เสื่อแพรเข้าไปในวังหลวงโดยไม่ขัดขืนใดๆ

เมื่อมาถึงวังหลวง ฟูจื่อเหิงก็ถูกนำตัวไปยังห้องทรงพระอักษรทันที

เขาก็มหันหน้าคุกเข่าอยู่กลางห้องพระโอรัง รอนานกว่าครึ่งชั่วยาม ถึงจะมีเสียงฝีเท้าดังมาจากด้านหลัง

บุรุษในฉลองพระองค์สีเหลืองอร่ามนำหน้า โดยมีชายหนุ่มอีกหลายคนติดตามมา และยืนเรียงอยู่สองฝั่งเช่นเดียวกับชั้นที่

ฟูจื่อเหิงไม่กล้าเงยหน้ามอง และไม่กล้าสอดรู้สอดเห็น เพียงยกชายเสื่อคุกเข่า ทำความเคารพอย่างมีมารยาทยิ่ง “ถวายบังคมฝ่าบาท ขอพระองค์ทรงพระเจริญยิ่งยืนนานหมื่นปีพะยะค่ะ!”

ฮ่องเต้จึงหงไม่ไ้ตรัสให้ลุกขึ้น เพียงทอดมองไปยังกระดานบนโต๊ะไม้สีดำ เป็นองครักษ์เสื่อแพรที่ฉีกมาจากกลางเมือง

ฟูจื่อเหิงจึงคุกเข่าหนึ่ง ๆ มิกล้ำขยับเขยื้อน

เนิ่นนานกว่าที่ฮ่องเต้จิ้งหงจะหยิบแถลงการณ์ขึ้นมา ก่อนจะโยนลงบนพื้นอย่างไม่ใส่ใจ พลังแค้นเสียงเย็นชา “อักษรเช่นนี้ แค่มองก็รู้ว่าเป็นฝีมือเจ้า” เพราะเขาอ่านมานับ ครั้งไม่ถ้วน และทุกครั้งฟูจื่อเหิงมักก่อเรื่องใหญ่เสมอ

“ฝ่าบาททรงพระปรีชาญาณ” ฟูจื่อเหิงตอบเสียงเรียบ

“ปรีชาญาณอย่างนั้นหรือ หากเราไม่ปรีชาญาณ เจ้าคง ตายไปแล้ว! บอกมา เจ้ารู้ข่าวลือจับแพะชนแกะเช่นนี้มาจากที่ใด และผู้ใดกันที่ให้ความกล้าแก่เจ้า ให้เจ้าบังอาจกล่าวหาขุนนาง ผู้จงรักภักดีต่อราชสำนักเช่นนี้ ยังไม่รีบสารภาพความจริง ออกมาอีก!”

เสียงของฮ่องเต้จิ้งหงดังกังวานจนเหล่าขันทีและข้าราชการ- บริพารต่างพากันหวาดกลัว ไม่กล้าเงยหน้า ต่างพยายาม ลดตัวตนของตนเองให้เลือนหาย

ฟูจื่อเหิงก้มหน้าเช่นกัน ทว่าเสียงกลับมั่นคงไร้ความ หวาดหวั่น “กราบทูลฝ่าบาท ความกล้านี้มีใช้ผู้ใดมอบให้ หากแต่เป็นฝ่าบาทที่ประทานให้กระหม่อม กระหม่อมจึงกล้า เปิดโปงเรื่องนี้ หากฝ่าบาทมิใช่จักรพรรดิผู้ทรงคุณธรรม

กระหม่อมยอมไม่กล้าทำทายนางจ้อฉลเช่นนี้เป็นอันขาด
พะยะค่ะ!”

บทที่ 281 เมืองหลวงสิ้นสะเทือน

“เจ้า!” ฮ้องเต้จึงหงเดื่อตาลจนถลึงตา “อย่าคิดว่าเพียงกล่าวยกยอสองสามประโยค แล้วเราจะปล่อยเจ้าไป!”

“จะทรงปล่อยหรือไม่ ย่อมสุดแต่พระประสงค์ แต่ในเมื่อกระหม่อมล่วงรู้ว่ามีปลวกบ่อนทำลายราชสำนัก กระหม่อมย่อมไม่อาจทำเป็นมองไม่เห็นได้” พู่จื่อเหิงเอ่ยด้วยท่าที่สงบนิ่ง “กระหม่อมเพิ่งกลับมาจากเมืองหวยจิง สิ่งที่เขียนไว้ในแถลงการณ์ล้วนเป็นสิ่งที่กระหม่อมเห็นกับตาตนเอง หากฝ่าบาทไม่ทรงเชื่อสามารถรับสั่งให้ไปตรวจสอบที่เมืองหวยจิงได้ ท้องนาข้าวสุดสายตานั้นตั้งอยู่ตรงหน้า เพียงให้คนไปวัดพื้นที่ และตรวจสอบบัญชีทหารก็จะรู้ได้ทันทีว่ากระหม่อมใส่ร้ายหรือไม่”

“เจ้าไปเมืองหวยจิงมาอย่างนั้นหรือ”

“ขอรับ สองเดือนก่อน กระหม่อมถูกคุณหนูฉู่จับตัวนางบังคับให้กระหม่อมพานางออกจากเมือง และเดินทางไปเมืองหวยจิงพร้อมกัน กระหม่อมเห็นสิ่งเหล่านี้กับตาตนเองทั้งหมด”

ภายในห้องทรงพระอักษรตกอยู่ในความเงียบงันในทันที

ฮ่องเต้จึงหง องค์กรชายรอง องค์กรชายห้า องค์กรชายหก และ
องค์กรชายเก้าต่างหันมองไปยังเซียวชวีที่ยืนหน้าตายอยู่ด้านหนึ่ง

เซียวชวี “...”

ฮ่องเต้จึงหงถึงกับหัวเราะออกมาด้วยโทสะ “ดี! ดีจริงๆ
ฉู่จวินหลันช่างเป็นกุลสตรีผู้สูงศักดิ์ยิ่งนัก กล้าฆ่าคนไม่พอ
ยังกล้าจับตัวประกันหนีอีก นางเก่งกาจถึงเพียงนี้ เหตุใดไม่
เหาะขึ้นฟ้าไปเสียเลยเล่า!”

“ฝ่าบาทโปรดระงับโทสะ!” เซียวชวีคุกเข่าลงเสียงดัง
“ฉู่จวินหลันต้องถูกใส่ร้ายแน่นอน! ตระกูลเก๋อไม่ยินยอมให้เปิด
โลงตรวจศพ จนถึงวันฝังก็ยังไม่ยอม เพียงอนุญาตให้มองจาก
ระยะไกลเท่านั้น คุณหนูเก๋อตายจริงหรือไม่ยังไม่อาจยืนยันได้
ยิ่งไปกว่านั้น ต่อให้นางตายจริงก็ยังไม่อาจยืนยันว่าเป็นฝีมือ
ของฉู่จวินหลัน ฝ่าบาท ฉู่จวินหลันมาจากสำนักมีชื่อ เซียวซาญ
ทั้งวิชาแพทย์และยาพิษ หากนางคิดจะฆ่าคุณจริง ย่อมไม่
จำเป็นต้องใช้วิธีโจ่งแจ่งเช่นนั้น!”

“ใช้พะยะค่ะเสด็จพ่อ คุณหนูฉู่เป็นหมอมี่เมตตา หาใช้
ผู้ก่อความชั่วร้าย” องค์ชายรองก็ประสานมือเอ่ยสนับสนุน

ฟูจื่อเหิงจึงรู้ว่าในห้องทรงพระอักษรยังมีเชียวชวีและ
องค์ชายหลายพระองค์อยู่ เขาเงยหน้าเล็กน้อย เห็นองค์ชาย
ที่อาวุโสกว่า รวมถึงเชียวชวียืนอยู่ครบ

องค์ชายหกหัวเราะเย็น “พี่รองนี่ลุ่มหลงยิ่งนัก ถึงปานนี้
แล้วยังออกหน้าแทนฉู่จวินหลันอยู่อีกหรือ”

องค์ชายรองกัดฟันแน่น ก้มหน้าไม่คิดโต้เถียง

ฟูจื่อเหิงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ย “กราบทูลฝ่าบาท
กระหม่อมอยู่ที่เมืองหวยจิง เห็นเพียงว่าทุ่งนามีมากผิดปกติ
แต่ข้อมูลเชิงลึก กระหม่อมกลับไม่อาจล่วงรู้ ทั้งหมดนี้เป็น
เพราะคุณหนูฉู่ช่วยเหลือ และที่สำคัญที่สุด คุณหนูก็หาได้
เสียชีวิตไม่”

คำพูดนี้ทำให้ทั้งห้องเงยบราวกับป่าช้า

ฮ่องเต้จึงหงโหม่กายไปข้างหน้า “หืม หมายความว่า
อย่างไร”

“ที่คุณหนูจะไปเมืองหวยจิงก็เพราะนางรู้ว่า ในคืนที่คุณหนูก่อถูกทำร้ายจนตาย อัครเสนาบดีเก๋อได้สั่งชายบ่าวรับใช้ข้างกายคุณหนูเกือบทั้งหมด และยังสั่งให้องครักษ์ประจำวนคุ้มกันสาวใช้นามสี่ชู้ยกกลับไปยังบ้านเดิมที่เมืองหวยจิง”

“คุณหนูเห็นว่าเรื่องนี้ก็มีเงื่อนงำ จึงหาทางไปเมืองหวยจิงและนางก็ได้พบคุณหนูเกือบที่จวนบ้านเกิดของอัครเสนาบดีเก๋อในเมืองหวยจิงจริง ๆ คนที่อัครเสนาบดีเก๋อสั่งให้องครักษ์คุ้มกันกลับเมืองหวยจิง หาใช่สาวใช้นามสี่ชู้ หากแต่เป็นคุณหนูเกือบตั้งนั้นกระหม่อมจึงกล้าคาดเดาว่า ผู้ที่ถูกฝังลงสุสานของ
ต ร ะ ฎ ล -
เก๋อที่แท้จริงน่าจะเป็นสี่ชู้”

“เพียงแต่กระหม่อมไม่รู้ว่าเหตุใดสี่ชู้จึงถูกทรมาณจนตาย แต่อัครเสนาบดีเก๋อฉวยโอกาสนี้วางแผนซ้อนแผนเขาให้คุณหนูเกือบแสร้งตาย ใส่ร้ายคุณหนูว่าเป็นผู้ลงมือเพื่อใช้กตสันไต้เท้าฉู้ ส่วนเหตุผลที่ทำเช่นนี้...”

กล่าวมาถึงตรงนี้ ฟู่จื่อเหิงก็เงยหน้ามองห้องเต้จิงหงที่ประทับอยู่หลังโต๊ะอย่างกล้าหาญ

“กราบทูลฝ่าบาท เมืองหวยจึงมีที่นาทหารเป็นจำนวนมาก ทว่าขึ้นทะเบียนไว้เพียงสามส่วน การลดกำลังทหารเป็นผลดีต่อราชสำนัก แต่กลับเปิดโอกาสให้คนบางกลุ่มกอบโกยความมั่งคั่งที่ใช้ทั้งชาติก็ไม่หมด!”

“พอแล้ว!” ฮ่องเต้จึงหงตบโต๊ะลุกขึ้น ก่อนกล่าวด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยโทสะ “เจ้ากล้ากล่าวร้ายขุนนางราชสำนัก ช่างอกอานัก! ทหาร!”

“พะยะค่ะ!”

เพียงฮ่องเต้จึงหงมีรับสั่ง แม่ทัพใหญ่นอกห้องทรงพระอักษรก็กรุกันเข้ามา

“นำฟู่จื่อเหิงไปคุมขังในคุกหลวง หากไม่มีรับสั่งจากเรา ห้ามปล่อยตัวเด็ดขาด!”

“พะยะค่ะ!”

แม่ทัพใหญ่รับคำก่อนจะเข้ามาควบคุมตัวฟู่จื่อเหิงออกไป

ฟู่จื่อเหิงไม่ตื่นรน ไม่แก้ต่างให้ตนเอง เพียงก้มหน้าตามไปอย่างเงิบงัน

ภายในห้องทรงพระอักษรตกอยู่ในความเงียบสนิท

องค์ชายรอง องค์ชายห้า องค์ชายหก องค์ชายเก้า และ
เซียวชวีต่างก้มหน้าพร้อมกัน

ฮ่องเต้จึงหงชี้นิ้วชี้ให้เห็นข้อนิ้วเด่นชัดเคาะโต๊ะไม้เบาๆ
อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกล่าว “เราไม่เชื่อว่าอัครเสนาบดีเกอจะทำได้เช่นนี้
และก็ไม่เชื่อว่าจะมีผู้ใดกล้าอาศัยที่นาทหารหาผลประโยชน์
ส่วนตน”

“เสด็จพ่อ ลูกขออาสาไปเมืองหวยจิงตรวจสอบเรื่องนี้
เพื่อแบ่งเบาภาระเสด็จพ่อพะยะค่ะ!” องค์ชายรองคุกเข่าข้างหนึ่ง

“ลูกขออาสาด้วย!” องค์ชายห้า องค์ชายหก และองค์ชายเก้า
ต่างถวายคำนับ

เซียวชวีไม่อาจยืนโดดเดี่ยวอยู่ได้ จึงคุกเข่าลงตาม

สีหน้าของฮ่องเต้จึงหงผ่อนคลายลงเล็กน้อย พยักหน้า
กล่าว “พวกเจ้ามีใจเช่นนี้ ที่เราสอนไปไม่เสียเปล่าจริงๆ แต่ครั้งนี้
เราตั้งใจจะไปเอง”

เซียวซวีและเหล่าองค์ชายได้ยืนดั่งนั้นต่างพากันตกใจ
ยิ่งนัก

“เสด็จพ่อ! หากฮ่องเต้เสด็จออกนอกเมืองหลวง เกรงว่า
ราชสำนักจะปั่นป่วน!”

“ใช้พะยะคะเสด็จพ่อ ขอทรงไตร่ตรองให้รอบคอบ!”

ฮ่องเต้จึงหงโบทมือ “เรามอบเรื่องในราชสำนักให้เจ้ารอง
ดูแลทั้งหมด โดยให้เจ้าห้า เจ้าหก และเจ้าเก้าคอยช่วยเหลือ
ข้างกาย”

เห็นได้ชัดว่าฮ่องเต้จึงหงตัดสินใจแน่วแน่แล้ว เหล่าองค์ชาย
จึงไม่กล้าคัดค้าน ทำได้เพียงรับพระบัญชา

“เซียวซวี” ฮ่องเต้จึงหงกล่าวต่อ “เจ้าตามเราไปด้วย
เราจะปลอมตัวออกเดินทางตอนนี้เลย ไปเตรียมตัวเถิด”

“น้อมรับพระบัญชา” เซียวซวีคารวะก่อนจะรีบถอย
ออกไปเตรียมการ

องค์ชายรองเอ๋อขึ้น “เสด็จพ่อ เหตุใดไม่เตรียมการให้
พร้อมเสียก่อน พรุ่งนี้ค่อยออกเดินทางก็ยังไม่สายนะพะยะคะ”

ฮ่องเต้จิ่งหงส์สายหน้ากล่าว “ฟูจื่อเหิงเด็กคนนั้นก่อเรื่องใหญ่เกินไป หากซั๊กซ้า เกรงว่าจะเกิดความเปลี่ยนแปลง”

เหล่าองค์ชายล้วนไม่ใช่คนโง่ ต่างเข้าใจความหมายในประโยคนั้นดี ด้วยอิทธิพลของฟูจื่อเหิง เรื่องนี้ย่อมแพร่สะพัดในหมู่ราษฎรแล้ว อัครเสนาบดีเกอไม่มีทางไม่รู้ข่าว หากไปซ้ำเกรงว่าฝ่ายของอัครเสนาบดีเกอจะเตรียมการรับมือไว้แล้ว

องค์ชายหกเอ่ยด้วยความลังเล “เสด็จพ่อ หากเรื่องนี้เป็นกลอุบายของฟูจื่อเหิง ตั้งใจกล่าวเช่นนี้เพื่อหลอกล่อให้เสด็จออกนอกเมืองหลวง แล้วคิดร้ายต่อท่านเล่า”

ฮ่องเต้จิ่งหงส์เหลือบมององค์ชายหก “เรารู้ดีว่าฟูจื่อเหิงเป็นคนเช่นไร”

เพียงสายตานั้นก็ทำให้องค์ชายหกหนาวยะเยือกไปทั้งกาย รีบกำหน้าไม่กล้าเอ่ยอีก

ด้วยฮ่องเต้จิ่งหงส์จะเปลี่ยนจากฉลองพระองค์เป็นชุดสามัญ เหล่าองค์ชายจึงถอยตัวออกจากห้องทรงพระอักษร

พวกเขาเดินออกมาอย่างเงิบงันระยะหนึ่ง ก่อนที่
องค์ชายเก่าจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงผิดหวัง “ดูท่าว่าเสด็จพ่อจะโปรด
พี่ใหญ่ยิ่งนัก ทรงออกตรวจการเอง ทั้งยังให้เขาตามเสด็จไป
ด้วย ข้าก็อยากไปบ้างเหมือนกัน”

ถ้อยคำนี้ราวกับทิ่มแทงใจองค์ชายคนอื่น ๆ

แม้แต่องค์ชายรองที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลราชการแทน
ยังรู้สึกขมขื่นในใจ แล้วองค์ชายคนอื่นจะรู้สึกได้อย่างไร

“ระยะนี้เสด็จพ่อทรงให้ความสำคัญกับเชียวชีวิตมากขึ้น
เรื่อย ๆ จนแทบไม่เห็นพวกเราอยู่ในสายตา” องค์ชายรองยื่น
เอามือไพล่หลัง กล่าวด้วยรอยยิ้มที่ไปไม่ถึงดวงตา “พวกเจ้า
ต้องพยายามให้มาก อย่าให้ถูกทิ้งห่างไปนัก”

องค์ชายหกสวนกลับทันควัน “คนอื่นล้วนไม่สำคัญ
สิ่งสำคัญคืออย่าให้พี่รองถูกแซงหน้าไปก็พอต่างหาก”

องค์ชายรองแค้นหัวเราะเย็น ไม่กล่าวอันใดต่อ

เพราะฟูจื่อเหิงแถลงการณ์เปิดโปงขุนนางฉ้อฉลเพียงฉบับเดียว จึงถูกส่งเข้าคุกหลวงอีกครั้ง ชาวเมืองสร้างความสิ้นสะเทือนไปทั่วเมืองหลวง

ในใต้หล้านี้ จะมีสักกี่คนที่ยอมสละตนเองเพื่อยืนหยัดกล่าวความจริงเช่นฟูจื่อเหิง ในขณะที่ชาวเมืองยังคงวิพากษ์-วิจารณ์กันไม่หยุด ภายในจวนอัครเสนาบดีก็อกลบปกคลุมด้วยบรรยากาศอึมครึม

บทที่ 282 สุนัขจันทรอก

จวนตระกูลเก้อ

“เหลวไหล! เหลวไหลยิ่งนัก!”

ใบหน้าของเก้อฮูหยินเต็มไปด้วยโทสะ มือข้างที่สวมแหวนหยกฟาดลงบนโต๊ะอย่างแรง “ในใต้หล้านี้จะมีคนเช่นนี้ได้อย่างไร กล้าถึงกับเขียนแถลงการณ์เสียดสีนายท่าน เขาเป็นเพียงสามัญชนผู้หนึ่ง คิดว่าตนจะใหญ่กว่าอัครเสนาบดีได้หรือนายท่าน ท่านต้องลงโทษเศษสวะผู้นั้น ให้เขารู้ว่าการพูดเหลวไหลมีจุดจบเช่นไรนะเจ้าคะ!”

อัครเสนาบดีเก้อสีหน้าเคร่งขรึมดูจหน้าแข็ง ขมวดคิ้วแน่น “เกรงว่าเรื่องนี้จะไม่สู้ดี ฟู่จื่อเหิงถูกส่งเข้าคุกหลวงไปแล้ว”

“เช่นนั้นก็ดีนะสิ!” เก้อฮูหยินถ่มน้ำลายอย่างสะใจ “ฝ่าบาทควรตัดหัวเขาให้รู้แล้วรู้รอด!”

“เจ้าเข้าใจง่ายเกินไป” อัครเสนาบดีเก๋อส่งสายตา
“ฝ่าบาทไม่ได้คิดจะลงโทษเขาเลย ตรงกันข้าม กลับทำเช่นนี้
คุ้มครองเขา”

“นายท่าน?” เก๋อฮูหยินชะงัก

อัครเสนาบดีเก๋อซึ่งเอามือไพล่หลังเดินกลับไปกลับมา
ในห้องหลายรอบ ก่อนจะกล่าวว่า “ในเมืองหลวงมีข่าวลือว่า
ฟู่จื่อเหิงถูกนางมารฉู่จวินหลั่นลักพาตัวไป หากบัดนี้ฟู่จื่อเหิง
เขียนแถลงการณ์เช่นนี้ออกมา นั่นหมายความว่าอะไร”

เก๋อฮูหยินครุ่นคิดก่อนจะเบิกตากว้างด้วยความตระหนก
“นายท่าน หรือว่าซุ้อวี...”

อัครเสนาบดีเก๋อพยักหน้า “เกรงว่าจะปิดความลับไม่อยู่
แล้ว ข้าต้องรีบไปจัดการ มือค้ำไม่ต้องรอช้า”

กล่าวจบ อัครเสนาบดีเก๋อก็หมุนตัวออกจากห้องไป

เก๋อฮูหยินนั่งนิ่งอยู่กับที่ ดวงตาเบิกกว้าง ตกอยู่ในความ
หวาดกลัวอย่างแท้จริง

นอกจากเซียวชวีที่ติดตามฮ่องเต้จึงหงออกนอกวังในครั้งนี้ ก็มีเพียงยอดฝีมืออีกสามสิบคน

รถม้าสีน้ำเงินเข้มที่ดูธรรมดาคันหนึ่งออกจากเมือง จากนั้นทุกชั่วเวลาจิบชาหนึ่งถ้วย จะมีคนราวหกเจ็ดคน ออกจากเมืองตามไปเช่นนี้ จนกระทั่งยอดฝีมือทั้งสามสิบคน ซึ่งปลอมตัวเป็นสามัญชนตามรถม้าของฮ่องเต้ออกไปนอกเมือง ได้ทัน

หลังจากเซียวชวีจัดการแบ่งกำลังแล้ว หนึ่งกลุ่มคอย ติดตามคุ้มกันอย่างลับๆ ส่วนอีกสองกลุ่มกระจายกำลังคุ้มกันอยู่ ด้านซ้ายและขวาอย่างใกล้ชิด

ภายในรถม้า ฮ่องเต้จึงหงซึ่งสวมอาภรณ์คอไขว้สีน้ำเงิน เข้มถือม้วนตำราในมือ เอนกายพิงหมอนอิงผ้าแพรสีเขียวเข้ม ทว่าเขาไม่ได้มองตัวอักษร กลับเหลือบมองเซียวชวีเป็นระยะ

เซียวชวีนั่งตัวตรงอยู่ตรงข้าม เมื่อถูกสายตานั้นจ้องมอง อยู่เนืองๆ ก็ไม่อาจตั้งใจอ่านตำราได้เช่นกัน หลังครุ่นคิดอยู่ ครู่หนึ่ง จึงตัดสินใจเอ่ยถาม “เสด็จลุ่มมีรับสั่งอันใดหรือพะย่ะค่ะ”

ฮ่องเต้จึงหงราวกับเพิ่งได้สติกลับมา เขาสายหน้าพลาง
แยมยิ้มกล่าว “เจ้ายังจำมารดาของเจ้าได้หรือไม่”

คำถามที่เอ่ยขึ้นอย่างกะทันหันนี้ทำให้เซียวชวีชะงัก
เขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดฮ่องเต้จึงหงถึงเอ่ยถามเช่นนั้น

ฮ่องเต้จึงหงยิ้มบาง “ตอนนั้นเรายังไม่ได้ขึ้นครองราชย์
ตระกูลของมารดาเจ้าก็เป็นตระกูลขุนนางใหญ่ที่มีชื่อเสียงทั้ง
ในราชสำนักและหมู่ราษฎร ผู้คนล้วนเอ่ยถึงตระกูลสวีอิงกั๋ว
กันทั้งสิ้น มารดาของเจ้าเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของอิงกั๋ว
รูปโฉมและสติปัญญาล้วนเลิศล้ำ มีชื่อเสียงด้านความสามารถ
ไม่น้อยเลย”

เซียวชวีพยักหน้าเบาๆ

สวีมั่วหฺรั่นคือมารดาผู้ให้กำเนิดเขา เป็นสตรีเลื่องชื่อ
เรื่องความงาม อีกทั้งยังเป็นแก้วตาดวงใจของท่านตาผู้เป็น
อิงกั๋ว

น่าเสียดายที่สายสกุลอิงกั๋วก็มีทายาทน้อย ท่านตา
สิ้นไปได้ไม่นาน มารดาของเขาก็สิ้นอย่างกะทันหัน จวนอิงกั๋ว
อันยิ่งใหญ่จึงพังทลายในชั่วข้ามคืน เป็นสิ่งที่ผู้ใดก็ไม่อาจคาดคิด

เพียงแต่เซียวซวีไม่เข้าใจ เหตุใดฮ่องเต้จึงหงจึงมองเขา แล้วเอ่ยถึงมารดาของเขาขึ้นมาอย่างกะทันหันเช่นนี้

ฮ่องเต้จึงหงกล่าวต่อ “เจ้ามีรูปโฉมคล้ายมารดาถึงนัก ไม่คล้ายบิดาเลยสักนิด ผู้คนมักกล่าวว่าบุตรเหมือนมารดา ย่อมมีวาสนา เจ้าดูสิ เรื่องนี้ไม่ผิดจริง ๆ ได้พบหมอเทวดาน้อย มารักษาจนหายดี เพียงแต่ว่าที่ภรรยาของเจ้ากลับเป็นคน ก่อเรื่องไม่หยุดจริง ๆ”

“ฝ่าบาทโปรดระงับโทษ” เซียวซวีก็ก้มหน้าอย่างนอบน้อม

ฮ่องเต้จึงหงโบกมือ “เจ้าจะเคร่งครัดทำไม ได้ใครมากัน นิสัยของบิดาเจ้าก็ไม่ใช่เช่นนี้ อีกร้อย ๆ ก็เพียงสนทนาแก้เบื่อ เท่านั้น เหตุใดต้องสำรวมต่อเราเช่นนี้ ทางไปเมืองหวยจิงยังอีกไกล หากเจ้าระมัดระวังทุกฝีก้าวเช่นนี้จะนำเมื่อเสียเปล่า”

“พะยะคะเสด็จจง” เซียวซวีคำนับรับคำ ร่างกายที่ ตึงเครียดจึงผ่อนคลายลงบ้าง ทว่ายังคงระวังถ้อยคำและกิริยา อยู่ดี

ยามนี้เขาแทบอยากควมม้าเพื่อไปถึงเมืองหวยจิงให้เร็ว ที่สุด

นับแต่ถูกฮ้องเต้สั่งกักบริเวณอยู่ในวังหลวง หัวใจของเขาก็ไม่เคยอยู่กับตนเองเลย นั่นเพราะเขาเป็นห่วงจู้จิ้นหลัน

เขาใช้เส้นสายทั้งหมดที่มีสืบจนทราบว่าจู้จิ้นหลันลักพาฟูจื่อเหิงออกจากเมืองไป ตั้งใจจะส่งคนติดตามคุ้มกัน แต่ก็เกรงว่าจะเป็นการแหวกหญ้าให้จู้จิ้น ดึงดูดผู้คนให้ไล่ล่าจู้จิ้นหลันมากขึ้น กลับจะเป็นการทำร้ายมากกว่าช่วยเหลือ จึงทำได้เพียงสั่งให้คนปลอมตัวเป็นจู้จิ้นหลันเพื่อเบี่ยงเบนแทน

แท้จริงแล้วเขาประสบความสำเร็จในการขัดขวางการไล่ล่าจากฝ่ายอัครเสนาบดีเก๋อชิงนัก เมื่อลองนึกย้อนดูแล้วนับว่าเป็นความโชคดีท่ามกลางเคราะห์ร้าย อัครเสนาบดีเก๋อไม่คิดว่าข่าวจะรั่วไหลออกไป มือสังหารที่จัดเตรียมไว้จึงถูกลูกน้องของเขาขัดขวางไว้ได้ มิฉะนั้น หากจู้จิ้นหลันที่ต้องพาฟูจื่อเหิงซึ่งเป็นภรรยาติดตัวไปด้วยถูกตามทันขึ้นมา สถานการณ์คงอันตรายอย่างยิ่ง

บัดนี้ขบวนของพวกเขากำลังมุ่งหน้าเข้าใกล้เมืองหวยจิง และเขาก็กำลังเข้าใกล้จู้จิ้นหลันเช่นกัน เพียงคิดถึงจุดนี้ เลือดทั้งกายก็ร้อนผ่าวขึ้นมา

เร่งเดินทางต่อเนืองกันสองวัน ระหว่างทางนับว่าราบรื่น

ที่ว่าเพราะฝนใหญ่ตกลงมาอย่างหนัก ขบวนจึงไม่อาจไปถึงเมืองเพื่อหาที่พักตามกำหนดได้ จำต้องตั้งค่ายพักแรมชั่วคราวอยู่ริมทาง

คืนนั้นฝนยังไม่หยุดตก ความมืดแผ่คลุมหนาทึบ เชี่ยวชวีเพิ่งจะหลับได้ไม่นานก็ได้ยินเสียงกึกก้องมาแต่ไกลและใกล้เข้ามา

เขาสะดุ้งตื่นทันที พลิกกายลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว เห็นม้าตัวหนึ่งควมฝ่าสายฝนมาจากทิศทางเมืองหลวง

ที่นี่เป็นทางสามแพร่ง เชี่ยวชวีก็ลังเลมหายใจ จับตาดูว่าคนผู้นั้นจะเลือกไปทางใด หากเลือกทางซ้าย ก็จะเป็นเส้นทางเดียวกับพวกเขาที่มุ่งหน้าไปเมืองหวยจิง

ในห้วงเวลาเช่นนี้ เชี่ยวชวีตั้งแง่สงสัยกับทุกคนที่มุ่งหน้าไปเมืองหวยจิง โดยเฉพาะผู้ที่เร่งเดินทางกลางดึกเช่นนี้

เพียงพริบตา เขาเห็นชัดว่าผู้ขี่ม้าเลือกเลี้ยงซ้าย เชียวชั่ว
จึงไม่ลังเล หันกลับไปคว่ำหน้า พาดลูกศรแล้ววางสายเล็งไปยัง
ม้าที่กำลังควบเต็มฝีเท้า

ท่ามกลางเสียงฝนกระหน่ำ ได้ยินเพียงเสียง ‘ฟิว’ อัน
แหลมคม ลูกธนูพุ่งแหวกอากาศออกไป ม้าตัวนั้นล้มลงในทันที
ก่อนที่มันจะส่งเสียงร้องยาวดังนั้น

ผู้ขี่ม้าตัวนั้นไม่คิดว่าม้าจะล้มลงกะทันหัน แต่กลับ
ตอบสนองว่องไว พลิกตัวไปด้านข้าง จนกลิ้งไปกับโคลนเปียก
อย่างทุลักทุเลกว่าจะหยุดได้

ในเวลาเดียวกัน ยอดฝีมือหลายคนก็ไล่ตามมาถึงตัว
จับกุมในทันที

ชายผู้นั้นตกใจสุดขีด ตะโกนลั่นอย่างตื่นตระหนก “พวกเจ้า
เป็นใครกัน! ข้ากำลังปฏิบัติภารกิจแทนอัครเสนาบดี!”

คำพูดนั้นทำให้สีหน้าทุกคนเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม ยิ่งเพิ่ม
ความระมัดระวัง ก่อนจัดการอย่างฉับไว ไม่ก็กระบวนท่าก็
จับเป็นได้สำเร็จ

เซียวชวีก้าวเข้าไปใกล้คนผู้นั้น เพราะฝนตกกระหน่ำ ทำให้อาการศีรษะของเขาเปียกแฉะล่ำตัว เผยให้เห็นรูปร่าง ผอมเพรียวแข็งแรง ก่อนที่น้ำเสียงเย็นเฉียบราวน้ำแข็งจะดังขึ้น

“แน่ใจความจริงให้ได้ว่าเขามีจุดประสงค์ใด ตั้งแต่วันนี้ไป เพิ่มการลาดตระเวนตลอดเส้นทาง อย่าให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีก”

“ขอรับ!”

ทุกคนรับคำพร้อมเพรียงก่อนจะพาตัวชายผู้นั้นออกไป

เช้าวันรุ่งขึ้น ฮ่องเต้จึงหงที่เพิ่งตื่นได้รับข่าวใหญ่ที่สะเทือนใจ

“เจ้าว่าอย่างไรนะ”

“เสด็จลຸง เมื่อคืนสายสืบที่จับได้สารภาพแล้ว อัคร-
เสนาบดีก่อสร้างคนไปแจ้งจวนตระกูลเกอที่เมืองหวยจิงให้เผา
ทำลายทุ่งนาทั้งหมด และยังส่งคนออกไปแจ้งข่าวเป็นระยะ
คนที่เราจับได้เป็นเพียงหนึ่งในนั้นเท่านั้นพะยะค่ะ”

บทที่ 283 แม่บุญธรรมเก่งกาจยิ่งนัก

ฮ่องเต้จึงหงตกตะลึง สีหน้าเคร่งเครียดทันที

“หากเป็นเช่นนี้ มีความเป็นไปได้สูงว่าขณะนี้อาจมีคน ล่องหน้าพวกเราไปถึงเมืองหวยจิงแล้วหรือไม่”

เซียวชวีเห็นสีหน้าเช่นนั้นก็รู้ว่าฮ่องเต้จึงหงทรงกริ้ว แม้เขาจะมีวิธีทำให้พระองค์เบิกบานได้ แต่คราวนี้กลับเลือกจะ ทูลความจริง

“มีความเป็นไปได้สูงพะยะค่ะ เมื่อคืนกระหม่อมได้ยิน เสียงกิบม้า จึงจับตัวคนผู้นั้นไว้ได้ เขาคงคิดว่ากลางดึกเช่นนี้ ไม่มีผู้ใดเห็น จึงกล้าควมม้าอย่างเต็มที่ หากเป็นคนที่รอบคอบ กว่านี้ หรือเลือกเดินทางกลางวัน เพียงแค่ปลอมตัวเล็กน้อย ก็ยากจะจับได้พะยะค่ะ”

ยิ่งไปกว่านั้น ฮ่องเต้จึงหงปลอมตัวออกตรวจการ และ เส้นทางนี้ก็ไม่ได้มีเพียงขบวนของพวกเขา ยังมีผู้คนที่สัญจร ไปมา จะตรวจค้นทุกคนได้อย่างไร

ฮ่องเต้จิ่งหงเอามือโพล์หลัง เดินไปมาในกระโจม
ชั่วคราวด้วยอารมณ์หนักหน่วง กระโจมที่ตั้งขึ้นอย่างลวกๆ นั้น
ทั้งแคบและต่ำ พระองค์ร่างกายสูงใหญ่ แม้วานจะกระทบกับ
เพดานกระโจมจนเอียงก็ยังไม่รู้ตัว

เซียวซวีเห็นเช่นนั้นจึงก้มหน้ารองรับสั่งอย่างเคารพ

ครู่หนึ่งฮ่องเต้จิ่งหงก็กล่าวเสียงหนักแน่น

“ถึงรถม้าแล้วเปลี่ยนเป็นขี่ม้าแทน เจ้าไปกับเรา ตั้งแต่
วันนี้เป็นต้นไป เรงเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน มุ่งหน้าไปเมือง-
หวยจิงโดยเร็วที่สุด”

เซียวซวีทูลด้วยความเป็นห่วง “เสด็จลุง หากเป็นเช่นนั้น
พระวรกายของพระองค์จะรับไหวหรือไม่ ส่งกองกำลังชุดหนึ่ง
ไปถึงเมืองหวยจิงก่อนจะดีกว่า...”

“ไม่ได้!” ฮ่องเต้จิ่งหงโบกมือ “เราจะไปดูด้วยตาตนเองว่า
เกออีชวนเฉ่าจึงจอกนั้นยังกล้าก่อเรื่องใดได้อีก! ในเมื่อเรง
เดินทางทั้งกลางวันกลางคืนเหมือนกัน คนอื่นจะไปถึงเร็วกว่า
เราได้อย่างไร”

ฮ่องเต้จิ่งหงตัดสินใจเด็ดขาด ปกติแล้วทรงรับฟังผู้อื่น แต่เมื่อทรงตัดสินใจแล้ว ก็ไม่อาจเปลี่ยนได้อีก

เซียวชวีรู้ว่าทูลต่อไปก็ไร้ประโยชน์ จึงประสานมือรับคำอย่างเด็ดขาด แล้วรีบออกไปจัดการโดยไม่ติดออด

ฮ่องเต้จิ่งหงอยู่ในวัยฉกรรจ์ อีกทั้งยังเติบโตมาบนหลังม้า ช่วงหลังทรงพักผ่อนอยู่ในวังหลวงมากขึ้น พระวรกายไม่แข็งแรงดังเดิม แต่เมื่อเหตุการณ์บีบคั้นมาถึง ใจที่เด็ดเดี่ยวและความทรหดก็ยังมีอาจดูแคลนได้

เดิมทีเส้นทางที่ต้องใช้เวลาหนึ่งเดือน เมื่อเปลี่ยนเป็นเร่งเดินทางอย่างหนัก ฮ่องเต้จิ่งหงและคณะกลับย่นระยะเวลาเหลือเพียงครึ่งเดียว

“เสด็จลู่ ข้างหน้าเป็นเขตเมืองหวยจิงแล้ว ค็นี่ควรพักผ่อนสักครู่ รอจนฟ้าสว่างแล้วค่อยเข้าไปตรวจสอบดีกว่า หรือไม่พะยะคะ” เซียวชวีที่ควมมำอยู่เคียงข้างถามด้วยความเป็นห่วง

ฮ่องเต้จิ่งหงส่ายหน้า

“จุดคบไฟ เราจะได้เห็นชัด ๆ ว่าสิ่งที่ฟูจือเหิงเขียนว่า ‘สุดสายตา’ นั้น สุดสายตาเพียงใด!”

“พะยะค่ะ จุดคบไฟ!” เขียวซวีผ่อนความเร็วลงแล้วหันกลับไปสั่งการ

ทว่าเพิ่งเอ่ยคำสั่งออกไป เหล่าองครักษ์ยังไม่ทันขยับฮ้องเต้จึงหงกลับชะลอม้า ซี่ไปข้างหน้าอย่างตกใจ

“นั่นคืออะไร!”

ทุกคนมองตามทิศทางที่ฮ้องเต้จึงหงซี่ไป ก็เห็นว่าห่างออกไปสิบกว่าหลี่มีเปลวเพลิงสว่างไสวลุกโชน ควันดำหนาที่บพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้ายามราตรีอันมืดมิด

พวกเขามาช้าไปอย่างนั้นหรือ!

ในฤดูร้อนเช่นนี้ หากผู้ไม่หวังดีราดน้ำมันไฟลงบนพื้นดิน แล้ววางกองฟืนแห้งลงไป แม้แต่ทุ่งนาข้าวผืนเล็กก็ยากจะต้านทานเพลิงได้

“ฝ่าบาท! โปรดทอดพระเนตร!”

ด้านหลังมีองค์กรอีกคนขึ้นไปอีกทิศหนึ่ง พร้อมร้องเสียงดัง

ทางขวามือในเส้นทางที่พวกเขากำลังมุ่งหน้าไปมีเพลิง
อีกจุดหนึ่งปะทุขึ้น ควันดำหนาทึบ เปลวไฟรุนแรงน่าสะพรึง!

“เร็ว! เร็วเข้า!” ฮ้องเต้จึงหงดวงตาแทบถลน เลือดลม
ปั่นป่วน เสียงกดต่ำเต็มไปด้วยโทสะ “เก้ออีชวนอกอาจนั้!
เราจะต้องถลกหนังมันให้จงได้!”

ตลอดครึ่งเดือนที่ผ่านมา ฮ้องเต้จึงหงทรงทนทุกข์ทรมาน
ขาทั้งสองข้างเกิดตุ่มเลือดจนผิวด้านแข็ง ไม่คิดเลยว่าเมื่อมาถึง
เมืองหวยจิง กลับยังมาซ้ำไปหนึ่งก้าว จักรพรรดิผู้เคยสุขสบาย
ต้องเสีสละถึงเพียงนี้ แต่กลับไม่อาจบรรลุเป้าหมาย ยามนี้
โกรธแค้นจนอยากล้างโคตรอัครเสนาบดีเก้อให้สิ้น!

ขบวนแยกกำลังออกเป็นสองสาย สายหนึ่งให้ทหาร-
องครักษ์นำโดยเจียงหวันมุ่งไปยังจุดที่อยู่ไกลกว่า อีกสายหนึ่ง
เซียวชวี้นำกำลังสืบกว่าคนคุ้มกันฮ้องเต้จึงหงมุ่งไปยังจุดเกิด
เพลิงที่ใกล้ที่สุด

ระยะสิบหลี่ ควบม้าเร่งรุดเพียงไม่นานก็ถึง ยิ่งเข้าใกล้
ยิ่งรู้สึกถึงไอร้อนแผดเผา

ฮ่องเต้จึงหงและเซียวซวีกระโดดลงจากหลังม้า ก้าวไปข้างหน้าได้เพียงไม่กี่ก้าว ก็ไม่อาจเข้าใกล้ต่อได้อีก

เบื้องหน้าเป็นทะเลเพลิงอย่างแท้จริง และเมื่อดูทิศทางลมแล้ว ยังมีแนวโน้มน่าจะลุกลามเข้าไปใกล้เมืองหลวงอีกด้วย

คำคืนอันเงียบสงบ ทั้งเมืองกลับไร้ความเคลื่อนไหว แม้แต่น้อย เห็นได้ชัดว่าไม่มีใครคิดว่าจะมีคนบังอาจเผาทำลายที่นาทหาร อีกทั้งกองทัพประจำการมานาน อยู่ในยุคสันติสุข จึงแทบไม่ได้เตรียมการป้องกันด้านนี้ไว้เลย

ฮ่องเต้จึงหงตาแดงกำ มือค่อยๆ กำแน่น

เซียวซวีเกรงว่าฝ่าบาทจะทรงกริ้วจนประชวร จึงรีบเอ่ย “เสด็จลุง ต่อให้ที่นาทั้งหมดถูกเผาทำลาย อย่างน้อยก็ยังเหลือผืนดินที่ถูกไฟไหม้ เมื่อวัดพื้นที่ภายหลังก็ยังยังสามารถ...”

“จะเหมือนกันได้อย่างไร!” ฮ่องเต้จึงหงกล่าวเสียงหนัก “เฒ่าเจ้าเล่ห์นั้นสิ้นยิ่งกว่าปลาไหล หากไม่จับได้คาหนังคาเขา ย่อมไม่ยอมรับว่าตนเป็นโจร! แคผืนดินไหม้กว้างใหญ่จะพิสูจน์อันใดได้ ใครจะยืนยันได้ว่าที่ดินผืนนี้เคยปลูกอะไร หากพลาดท่า

เขาอาจโยนความผิดให้ฝ่ายแม่ทัพ กล่าวหาว่ากอดขี่ฝ่ายบุน
จากนั้นเร่งลตกำลังทหารแล้วปิดคดีนี้เสีย!”

เซียวชวียอมเข้าใจเหตุผลข้อนี้ดี แต่เขาเป็นคนไม่ถนัด
ถ้อยคำ ชั่วขณะหนึ่งจึงคิดไม่ออกว่าจะกล่าวสิ่งใดเพื่อปลอบ
ฮ่องเต้จึงหงได้้อีก ทำได้เพียงเอ่ยว่า “กระหม่อมจะเข้าเมือง
ไปตามคนจากหน่วยมังกรน้ำ ช่วยได้มากน้อยเพียงใดก็ต้อง
ลองดูพะยะค่ะ”

ฮ่องเต้จึงหงถอนหายใจอย่างสิ้นหวัง ระหว่างที่สนทนา
กันนั้น พุงนาที่อยู่บริเวณใต้ลมก็ลุกไหม้ขึ้นมาอีกผืน

“จะมีประโยชน์อีกหรือ”

“อย่างไรก็ต้องลองดู” เซียวชวีหันกลับไปสั่งองครักษ์
ให้ถือป้ายคำสั่งเข้าเมือง

องครักษ์ผู้นั้นกำลังจะควมม้าออกไป พลันเห็นว่ามีขบวน
หนึ่งปรากฏขึ้นบนถนนใหญ่ที่มุ่งหน้าไปยังเมืองหวยจิง